

tret paa disse er bortabonnet, siffer paa at faae Indtægten fra Abonnenterne, selv om det, man maa give dem i Erstatning, ikke skulde være saa aldeles tilfredsstillende; men naar der derimod om Onsdagene indtræffer Sygdomstilfælde, hvad ingen Dødelig kan være Herre over, — der er Intet, som gjør Livet saa suurt for en Theaterchef som Sygdomstilfælde, men han kan dog ikke have noget Hverdsomme over Personalets Sundhed — og naar der ikke kan hydes Publikum Noget, som kan udøve Tiltrækningskraft, saa kan det være meget god Økonomi ikke at give nogen Forestilling. Til at indlade sig paa Bedømmelse af, hvad der under saadanne Omstændigheder er det økonomiske Rigtige, udfordres imidlertid Kjendskab til, hvilke Stykker det var muligt at give, hvilke Indtægter Theatret kunde vente sig, og hvor store Udgifter der vare forbundne med Forestillingen, men man er paa ingen Maade berettiget til at slutte, at det skulde være økonomisk urigtigt en Aften at lade være at spille, naar man indsaar, at man ikke ved at gjøre det kan faae en Indtægt, der dækker Udgifterne, hvilket netop indtræffer om Onsdagen, men ikke paa de andre Aftener om Ugen. — Hvad det Tilfælde angaar, som det ærede Medlem berørte, at der under Landeforagen var frataget det nuværende Personale et lille Tillæg, at man havde henvendt sig paa høiere Steder — jeg veed ikke, hvilke høiere Steder det skulde være, og naar man er saa uklar, er det vanskeligt at besvare et Spørgsmaal — men at man der havde givet det Svar, at det var Onsdagens Skyld, saa kan jeg aldeles ikke indlade mig derpaa. Hvis det er skeet i den Tid, Kultusministeriet har været betroet mig, saa er det en mig aldeles ubekjendt Sag.

P. Olsen: Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at hver Gang jeg har seet, at en til en Onsdag berammet Forestilling er kaldt tilbage, er der ikke blevet givet nogen anden Forestilling istedetfor. Hvis det forholder sig saaledes, som den ærede forhenværende Kultusminister før anførte, at man paa saadanne Onsdage gjør bedre i ikke at spille, forekommer det mig, at det vilde være økonomisk rigtigt ikke at beholde disse Fri-Onsdage, men

at bortabonnere dem ligesaavel som de øvrige Aftener. — Hvad det Udtryk „høiere Bedkommende“ angaar, skal jeg erklære, at derved ikke paa nogen Maade er sigtet til Ministeriet.

Winther: Der er kun saa Punkter, jeg kan have at omtale efter den Forhandling, der allerede har fundet Sted. Det første Ord, jeg skal udtale, er en Tak til den høitærede Indenrigsminister for den Udtalelse, han gjorde med Hensyn til Jernbanesagen. Det har været mig glædeligt at høre, at der nu er Udsigt til, at vi kunne befrie os for det Kvalteri [med Hensyn til Jernbanesagen, som desværre har fundet Sted i en Mærkelig her i Landet, idet man kort efter, at der var blevet vedtagen en Lov, der havde Udseende af at skulle være endelig, er fremkommet med Forslag til Forandringer i samme netop med Hensyn til de Punkter, der vare omstridte mellem de forskellige i Sagen interesserede Parter. Det er mig hjært, at der nu er Udsigt til at blive fri for dette i Fremtiden. Med Hensyn til Indtægtsfiden er der et Punkt, der ogsaa har været omtalt af Andre, hvortil jeg vil knytte et Par Ord, og det er Stempelintraderne. Det er ganske vist, at der paa mange Steder er en overordenlig Besværighed forbunden med at faae Stempelmærker og Stempelpapir, undertiden kunne Folk reise forgæves til en By for at kjøbe Stempelpapir, naar de ere saa uheldige ikke nøjagtigt at vide Kontortiden paa Udsalgsstedet, og dette er dog Noget, man ikke kan forlange, at enhver Mand paa Landet skal vide. Ibetmindste kan han blive nødsaget til at opsætte sin Hjemreise til næste Dag, og det er virkelig en for dyr Udgift for dem, der nødvendigviis skulle bruge et Stykke Stempelpapir. Den ærede Minister syntes mig at antyde, at der ikke var Anledning til at anlægge flere offentlige Udsalgssteder, men at man derimod maaskee kunde ved at give en større Rabat til dem, der kjøbte i større Partier, opnaae det Samme. Det er ogsaa en Anskuelse, som jeg troer er rigtig. Det vil navnlig være Tilfældet med Hensyn til Stempelmærker, at de, der have Brug for en Mængde af dem, kunne anskaffe dem i større Partier, naar de ikke ved Anskaffelsen udsættes for at